

PAMĚŤ NÁRODA

Vratislav Šeps

Vypracovali:

Vladimír Brendl, Michal Macek, Vladislav Sedláček
Tereza Kuhnová a Monika Kuhnová

S panem Vratislavem Šepsem jsme se poprvé setkali 15. dubna tohoto roku. Vřele nás, spolu se svou manželkou přivítali v jejich malebném domku. Když jsme vešli, tak jsme se usadili ke stolu a poslechli si jeho životní příběh.

Vratislav Šeps se narodil v roce 1933 v Hradci Králové. Do Nové Paky se společně s jeho rodinou přestěhovali před 79 lety. Vyrůstal v rodinném domku na rohu Havlíčkovi ulice, kde žije dodnes. Jeho rodiče provozovali hostinec, který byl po válce zrušen. Když vypukla 2. světová válka, pan Šeps šel právě do první třídy...

Když ráno 1.9.1939 vstával do školy, vůbec netušil, že se jeho život, i život všech jeho blízkých, brzo nenávratně změní. Společně se svou rodinou, i se spoustou dalšími lidmi prožil šest let utrpení v Nové Pace.

Zde zažil spoustu smutných událostí, o které se s námi podělil.

Jednoho nedělního odpoledne u nich zaklepal na okno německý voják SS. Vyzval bratra pana Šepse, aby šel za ním. Následoval německého vojáka až na náměstí, kde již bylo předvoláno několik lidí. Naproti nim stál kulomet a byl připraven k palbě. Všichni si už mysleli, že je s nimi konec, když v tom je zachránil náčelník lazaretu, který se postavil za Novopacké občany, protože minulou noc mu pomáhali s raněnými vojáky. Naštěstí vše dobře dopadlo a nikomu se nic nestalo.

Jeho další historka se odehrála v parku nad bývalým lazaretem, dnešní školou. Tenkrát tam ovšem nebýval park, nýbrž zde bylo parkoviště pro německé nákladní automobily. Jednoho dne, když tamtudy pan Šeps procházel, uslyšel výstřel z lazaretu, který byl patrně mířen na něj. Rychle se vzpamatoval a lehl si na zem. Poté se opatrně odplazil z parku a běžel pryč. Dodnes vzpomíná na tuto historku, která mohla skončit jeho smrtí.

V zimě roku 1942 se spolu s jeho spolužákem a dobrým kamarádem vydali pomoci francouzským zajatcům, kteří byli drženi v malé stodole v nedaleké vesnici. Společně dovezli kotel bramborového guláše do zmíněné stodoly, kde ho odevzdali německým strážným a ti ho poté “celý” předali francouzským zajatcům. Poté se vrátili do Nové Paky s dobrým svědomím.

Jeho nejživější vzpomínka se odehrála 13. února 1945 - den, kdy byly bombardovány Drážďany. Vzpomíná si na obrovskou světelnou zář nad obzorem, která značila peklo, jenž se tam odehrálo. Byl to nezapomenutelný pohled zkázy.

„Válka je strašná a nejhorší na ní je, že její následky odnesou nevinní lidé“ – toto je životní krédo pana Šepse, které si odnesl z druhé světové války